

Arrest

nr. 326 543 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. CASIER
Gulden-Vlieslaan 28
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. CASIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 25 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 26 augustus 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 8 december 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtun van etnische afkomst. U bent een moslim van de soenitische strekking. U verklaart 26 jaar oud te zijn. U bent geboren in Hakimabad, een dorp gelegen in het district Khas Kunar van de Afghaanse provincie Kunar.

In uw kindertijd verhuisde u naar het dorp genaamd Safian, gelegen in het district Chawkay. U woonde hier tot net voor uw vertrek met uw maternale ooms, uw moeder, uw jongere broer en één van uw twee zussen. Uw andere zus woonde samen met haar echtgenoot in het dorp Kulmani. Haar echtgenoot werkte als officier voor de National Directorate of Security (NDS). In deze hoedanigheid kwam u hem twee dagen voor uw vertrek uit Afghanistan tegen toen u 's avonds op de terugweg was van een huwelijksfeest. Uw schoonbroer stond aan een mobiele checkpost die werd opgericht omwille van het feit dat er een aanval van de taliban zou plaatsvinden op het districtshuis. Nadat u een tiental minuten met hem in gesprek ging, nodigde hij u uit om bij hem thuis te overnachten in de plaats van de route naar uw huis verder te zetten. Dit deed u dan ook. De volgende ochtend werd u gebeld door uw moeder. Zij wist u te vertellen dat de afgelopen nacht de taliban uw huis bezochten, opzoek naar u. De taliban hadden bij uw moeder de boodschap achtergelaten dat u zich zo snel mogelijk in Badinzi, waar de rechtbank van de taliban gelegen was, moest aanmelden. Zonder naar huis terug te keren besloot u Afghanistan te ontvluchten. Na de eerstvolgende nacht in Nimruz te hebben doorgebracht, verliet u Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Slowakije, Tsjechië, Duitsland en Frankrijk, om vervolgens na ongeveer twintig maanden onderweg te zijn geweest op 25 mei 2021 in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u om gedood te worden door de taliban, aangezien zij u als spion beschouwen nadat zij u samen met uw schoonbroer zagen.

Na uw vertrek uit Afghanistan verdreven de taliban uw familie uit hun huis en stalen ze al jullie bezittingen. Uw familie verhuisden naar de Bela of Gadi Khail buurt. Uw broer verhuisde na uw vertrek uit Afghanistan naar Kabul. Na in Kabul in een hotel te hebben gewerkt, ging uw broer drie maanden zonder het medeweten van uw familie, in het leger, waarna hij het land ontvluchtte naar Turkije.

Na de val van de voormalige Afghaanse autoriteiten bezocht de taliban nog een keer het huis waar uw familie momenteel verblijft, waarna ze uw huis verwoestte en uw familie moest verhuizen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u foto's van de volgende documenten voor: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs); de taskara's van uw vader, moeder, schoonbroer, zus en broer; een certificaat uitgaande van de NDS van uw schoonbroer; de NDS-badge van uw schoonbroer, een aanbevelingscertificaat van uw schoonbroer, foto's van uw schoonbroer bij de NDS, foto's van uw schoonbroer; foto's van uw zus met uw schoonbroer; huwelijkscertificaat van uw zus en schoonbroer; foto's van uw huis; uw medisch dossier; foto's van uw verwondingen aan uw rug en been.

B. Motivering

Tijdens uw persoonlijk onderhoud gaf u plots aan bepaalde zaken te vergeten, aangezien u veel last hebt van stress en veel medicatie neemt (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 26/08/2022 p. 18). In het kader hiervan wees u er onder meer op dat u medicatie nam tegen een Tuberculosebesmetting en momenteel medicatie neemt voor maagproblemen en slapeloosheid. De stavingsstukken die u hieromtrent voorlegde tonen echter niet uw huidig medicatiegebruik aan. Hoewel deze stukken wel wijzen op rugproblemen (met een operatie tot gevolg), chronische pijnklachten aan uw rug, een wonde aan uw onderbeen, een Tuberculose-besmetting en een neusobstructie, stelt het CGVS op basis hiervan vast dat voornoemde medische problemen dateren van eind 2021. De medicatiekuur die in het kader van uw medische situatie werd voorgeschreven blijkt op basis van de documentatie die u voorlegde bovendien ten einde te zijn gelopen in april 2022. Uit uw medisch dossier blijkt eveneens dat, ondanks de talrijke fysieke kwetsuren, uw geestelijke toestand als goed wordt beschouwd (zie groene map document 14). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS wist u bovendien zelf te bevestigen dat u zich wel kon concentreren en verder meer in staat was om het persoonlijk onderhoud te laten doorgaan (CGVS p. 2 en 19). Desalniettemin dient er in het kader hiervan volledigheidshalve op gewezen te worden dat er tijdens uw persoonlijk onderhoud ruimschoots werd rekening gehouden met uw medische klachten. Zo werd er meermaals gevraagd hoe het met u ging en werden er naar aanleiding van uw rugklachten verschillende pauzes ingelast (CGVS p. 2, 9, 18-19). Dit gezegd zijnde, bevat ook de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" d.d. 11 juni 2021 geen elementen waaruit kan blijken dat u eventuele bijzondere procedurele noden kenbaar maakte ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat de taliban u wil doden, aangezien u gezien wordt als spion voor de voormalige Afghaanse autoriteiten. Hier kan echter om onderstaande redenen geen geloof aan worden gehecht.

Ten eerste, daar waar uw problemen met de taliban de reden vormen dat u Afghanistan ontvluchtte en u niet kunt terugkeren, is het opvallend dat u niet eens in staat bent om eensluidende verklaringen af te leggen over

de veiligheidssituatie en meer specifiek de aanwezigheid van de taliban in uw regio. Zo verklaarde u in eerste instantie dat er een Amerikaanse militaire basis niet ver van uw dorp aanwezig was en dat uw regio hierdoor veel gevechten kende tussen de taliban en de aanwezige Amerikaanse troepen, waardoor u onder meer niet meer naar school kon (CGVS p. 7). De Amerikaanse militaire basis zou er volgens u lange tijd zijn geweest. Desalniettemin wist u tegelijkertijd en volledig in tegenstrijd met de voornoemde informatie te verklaren dat deze basis lange tijd geleden reeds opgedoekt werd. U noemde in het kader hiervan zelfs het jaar 2000 (CGVS p. 7). Daar de Amerikanen pas na 2001 aanwezig waren in Afghanistan is uw bewering dat hun basis reeds in 2000 gesloten werd, bevreemdend. Bovendien, rekening houdend met uw leeftijd zou u op dat moment drie à vier jaar oud zijn geweest. Uw zeer jonge leeftijd maakt een dergelijke situationele omschrijving aldus allerm minst geloofwaardig. Het vertekende beeld dat u op deze wijze over de veiligheidssituatie en de gevechten in uw regio wist te geven, doet reeds een eerste keer de wenkbrauwen fronsen. Deze lijn kan worden doorgetrokken naar uw verklaringen inzake de activiteiten van de taliban. Zo verklaarde u dat de taliban de volledige controle had over uw dorp gedurende de periode voor uw vertrek uit Afghanistan. Ze hadden onder meer volgens u de controle over de madrassas en legden verschillende gedragsregels op. Echter specificeerde u tegelijkertijd vreemd genoeg wel dat de taliban 's nachts opereerden, aangezien ze bang waren om zich overdag publiekelijk te tonen. Tot zover de volledige controle van de taliban over uw dorp. Voornoemde inconsistente informatie over de veiligheidssituatie in uw dorp ondermijnt reeds een eerste keer uw geloofwaardigheid. U laat op deze wijze met name na om uw vluchtrelaas, waarin u zich baseert op uw problemen met de aanwezige taliban in uw regio, van een heldere omkadering te voorzien.

Ten tweede stoelt u uw relaas op het werk van uw schoonbroer voor de NDS. Echter wist u dit alles behalve aannemelijk te maken.

Zo wist u ten eerste, naast de bewering dat hij officier was en dat hij op een Amerikaanse basis werkte in Khus Kunar en opereerde in Shegal, amper iets te specificeren over zijn werk. U wist meer specifiek niet hoe lang hij voor de NDS werkte en bleef daarnaast enorm op de oppervlakte over zijn functieomschrijving als officier. De algemene bewering dat hij vanuit een dergelijke positie bevelen moest geven aan soldaten, wijst dan ook allerm inst op kennis van zaken. Wanneer u wel aangaf van tijd tot tijd uw schoonbroer te vragen over zijn werk en u nota bene verklaarde vandaag de dag nog steeds in contact met hem te zijn, is het delen van dermate gebrekkige informatie omtrent het sleutelement waarop u uw vluchtrelaas baseert uiterst verbazingwekkend (CGVS p. 14-15).

In het kader van uw schoonbroer zijn werk en identificatie legde u ten tweede foto's van twee certificaten, een badge, foto's van uw schoonbroer in uniform en een taskara voor. Dat deze documenten authentiek zijn en effectief aan uw schoonbroer toebehoren kan echter niet aangenomen worden, en wel hierom. De verklaringen die u aflegde over de wijze waarop u deze documenten bekam en waar de originele exemplaren zich bevinden, doen met name reeds een eerste keer talloze vragen rijzen. Zo verklaarde u in eerste instantie dat uw zus al de originele documenten onder de grond verstopte en dat deze in de tussentijd zijn vergaan. Een goede vriend van uw schoonbroer zou toevalligerwijze wel in het bezit zijn geweest van foto's van deze documenten (CGVS p. 4). Later wist u echter plots te verklaren dat uw zus nog steeds in het bezit is van de originele documenten en dat ze deze met name had begraven, vervolgens opnieuw had opgegraven zodat ze meer specifiek onder meer een foto van een van de certificaten kon nemen, en ze vervolgens opnieuw begroef. Op deze wijze probeerde u de benarde kwaliteit van één van de certificaten op weinig overtuigende wijze te verklaren (CGVS p. 14).

Verder meer verklaarde u plots ook dat niet alle originele documenten zich bij uw zus (onder de grond) bevonden. Zo gaf u aan niet te weten waar de originele wapenlicentie en taskara van uw schoonbroer zijn. Uw uiterst gebrekkige verklaringen met betrekking tot de afkomst van uw stavingsstukken, alsook het bestaan van deze stukken in authentieke vorm, ondermijnen de bewijswaarde van de door u voorgelegde stukken reeds onomkeerbaar. Daarnaast dient er ook op gewezen te worden dat het CGVS geen enkele bewijswaarde kan toekennen aan de voorgelegde documenten, gezien het enkel om kopieën van documenten gaat en deze bijgevolg altijd onderhevig kunnen zijn geweest aan mogelijk knip-en plakwerk. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'landeninformatie' document 1). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen aldus ernstig de authenticiteit van de door u neergelegde stukken, waardoor u het door u vooropgestelde profiel allerm inst kon hard maken. Verder meer wist u eveneens niet te bewijzen dat de persoon waarvan u voornoemde documentatie voorlegde effectief uw schoonbroer betreft. Ondanks het feit dat u na uw persoonlijk onderhoud in het kader hiervan een foto van de taskara van uw zus, hun huwelijkscertificaat en foto's van uw schoonbroer en zus samen aan het CGVS bezorgde, kan hier evenmin enige bewijswaarde aan gegeven worden. In het kader hiervan dient er opnieuw verwezen te worden naar het gebrek aan bewijswaarde dat kan worden toegekend aan kopieën van documenten en de hoge corruptiegraad in Afghanistan (zie supra). Voornoemde vaststelling wordt des te meer bekrachtigd door de opvallend gebrekkige pixelwaarde van de door u voorgelegde foto's van uw schoonbroer en zus. Ook de foto van de taskara van uw zus, toont een verkreukelde taskara met een opschrift en pasfoto die wonderbaarlijke van kreukels gevrijwaard zijn gebleven. Voornoemde documenten ter staving van uw familieband met de persoon die u portretteerde als zijnde lid van de NSD kunnen dan ook allerm inst serieus genomen worden.

Uw gebrekkige verklaringen met betrekking tot het door u aangehaald profiel in combinatie met de door u voorgelegde documenten die aan alle bewijswaarde tekortschieten, maken dan ook dat er niet kan worden aangenomen dat u beschikt over een schoonbroer die werd tewerkgesteld als officier bij de NDS. Aangezien het element dat aan de grondslag ligt van uw relaas niet als voor waar aangenomen kan worden, dient uw vluchtrelaas reeds compleet als ongeloofwaardig beschouwd te worden.

Ten derde merkt het CGVS op dat, zelfs indien u effectief een schoonbroer zou hebben gehad die officier was bij de NDS – quod non –, om onderstaande redenen u de specifieke situatie die ertoe heeft geleid dat de taliban u begon te viseren als spion, alsook de dreigementen die daarop volgden, niet aannemelijk wist te maken.

U verklaarde ten eerste dat u op de terugweg van een huwelijksfeest een checkpost van uw schoonbroer tegenkwam. Deze checkpost werd opgericht aangezien er een grote aanval van de taliban op het districtshuis werd verwacht (CGVS p. 17). In het kader hiervan is het uiterst bevreemdend en simpelweg onlogisch dat u toen u de checkpost passeerde, meteen werd aangesproken door uw schoonbroer. Meer nog, u werd door hem geroepen vanaf de andere kant van de weg, hierbij alle subtiliteit als professionaliteit overboord gooiend. Zo kan er redelijkerwijze verwacht worden dat er vanuit een leidinggevende functie als officier de focus wordt gelegd op het toezicht houden op het goede verloop van de controles ter vermijding van een grote aanval, in de plaats van dat er de tijd wordt genomen om u uitgebreid te begroeten. Dit onder meer in de vorm van een knuffel waarbij hij nota bene zijn masker verwijderde eens aangekomen aan zijn ranger voertuig (CGVS p. 17). Dergelijke handeling kan op zichzelf reeds als roekeloos beschouwd worden, maar is daarenboven ook compleet tegenstrijdig met de verklaringen die u aflegde over de eerdere contacten die u met uw schoonbroer had in Afghanistan. Zo verklaarde u omwille van veiligheidsredenen eerst enkel telefonisch contact met uw schoonbroer te hebben en, tegenstrijdig hieraan, tegelijkertijd hem wel te bezoeken, maar nooit op een publieke plaats (CGVS p. 15). Dat jullie vervolgens elkaar op een publieke plaats, waar er in het kader van een grote aanval verwacht werd dat er taliban en/of taliban sympathisanten zouden passeren, over zouden gaan tot een dergelijke begroeting, raakt kant noch wal. Hierop voortbouwend tart het eveneens alle verbeelding dat u in de plaats van uw weg verder te zetten naar huis, u werd uitgenodigd bij uw schoonbroer thuis, aangezien u op deze wijze zowel de woonplaats van uw schoonbroer als uw identiteit en band met hem kon verraden. U verklaarde dat dit omwille van veiligheidsredenen was, maar gooide tegelijkertijd alle voornoemde voorzorgsmaatregelen plotsklaps overboord in een situatie waarin een dergelijke handelswijze alles behalve verdedigbaar is (CGVS p. 21). Bovendien is het in het kader hiervan des te meer bevreemdend dat u voor uw eigen veiligheid de nacht zou doorbrengen in het huis van uw schoonbroer dat naar uw eigen verklaringen nabij het districtshuis gelegen is waarop de taliban mogelijks een aanval ging uitvoeren (CGVS p. 6 en 12). Voornoemde vaststellingen zijn dermate tegenstrijdig en onlogisch dat het CGVS onmogelijk geloof kan hechten aan de situatie die u vooropstelt als de aanleiding voor de aantijgingen en dreigementen van de taliban aan uw adres.

Over de omstandigheden aangaande de dreigementen van de taliban wist u het CGVS ten tweede evenmin te overtuigen. Zo verklaarde u vooreerst dat de taliban diezelfde nacht nadat u werd gezien samen met uw schoonbroer, nog uw huis bezochten (CGVS p. 17). Hierna wist u plotsklaps te verklaren dat de taliban uw huis de volgende ochtend pas bezochten (CGVS p. 21-22). Dat u een dergelijke tegenstrijdige verklaring aflegde aangaande het enige dreigement van de taliban op basis waarvan u besloot uw familie, uw hele hebben en houden en uw thuisland te ontvluchten, kan allerm minst serieus genomen worden. Bovendien legde u voor de Belgische asielinstanties ook geen eensluitende verklaringen af met betrekking tot waar u precies was op het moment dat de taliban uw huis bezocht. Zo verklaarde u voor de DVZ dat u toevalligerwijze op dat moment naar het ziekenhuis was. U repte verder meer geen woord over uw overnachting bij uw schoonbroer thuis (zie administratief dossier 'vragenlijst CGVS' nr. 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud repte u dan weer geen woord over uw ziekenhuisbezoek en sprak u in eerste instantie enkel over het feit dat u zich in het huis van uw zus en schoonbroer bevond (CGVS p. 17). Pas geconfronteerd met voornoemde tegenstrijdigheid verklaarde u op weinig overtuigende wijze dat u wel even voor een injectie naar het ziekenhuis ging die dag. Voorts verklaarde u dat de taliban na uw vertrek uw huis nog een keer bezochten. Echter wist u ook over dit tweede bezoek niets te vertellen over wanneer dit precies was en wat er precies verwacht werd (CGVS p. 23). U legde wel foto's van uw huis voor ter illustratie dat de taliban na hun bezoek uw huis verwoestte waardoor uw familie moest verhuizen (zie CGVS p. 23 en zie groene map document 13). Echter tonen de foto's die u voorlegde enkel de ruïnes van een huis. Dat dit weldegelijk uw huis betreft, berust aldus enkel op uw beperkte blote beweringen, waardoor het CGVS onmogelijk kan aannemen dat dit effectief uw huis was en dat het de taliban was die het verwoestte naar aanleiding van de door hun geuite dreigementen. Dermate tegenstrijdige en vage verklaringen met betrekking tot de omstandigheden die plaatsvonden rond de dreigementen van de taliban en gebrekkig stavingsmateriaal, maken dat u eigenhandig de door u vooropgestelde dreigementen van de taliban volledig ondergraaft.

Tot slot wees u er tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS plots op dat uw eigen broer ook had gediend in het Afghaanse nationale leger. In het kader hiervan dient in eerste instantie erop gewezen te worden dat u uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan op geen enkel moment hebt gekoppeld aan het werk van uw broer voor de voormalige Afghaanse autoriteiten (CGVS p. 7). Verder meer dient überhaupt opgemerkt te worden dat u zelfs wist aan te geven dat uw broer zonder het medeweten van uw familie, ná uw vertrek uit Afghanistan (CGVS p. 22), bij het leger ging en vroegtijdig deze functie en

Afghanistan ontvluchtte tijdens zijn verlof (CGVS p. 16). Ook deze vlucht koppelt u niet aan een vrees voor de taliban. Uit voornoemde vaststellingen wist u aldus allerm minst aan te geven noch aan te tonen dat de taliban u als broer van voormalig soldaat zou percipiëren. Bovendien kon u evenmin uw broer zijn tijd in het leger staven. Zo legde u enkel de taskara van uw broer voor, hieruit blijkt zijn tewerkstelling voor het leger niet. Op basis van voornoemde vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u uw broer zijn werk op blote beperkte beweringen berust en dat dit gegeven daarenboven een element betreft dat totaal losstaat van uw vluchtrelaas, waardoor dit geen invloed kan uitoefenen op de beoordeling van uw vluchtrelaas.

Voornoemde inconsistente, vage verklaringen en uiterst gebrekkig stavingsmateriaal in het achterhoofd houdend, doet volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u vooropgestelde gebeurtenissen die aanleiding gaven tot uw vlucht uit Afghanistan en de redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren. In het licht van bovenstaande vaststellingen moet het vluchtrelaas dat u in België uit de doeken deed dan ook als volstrekt ongeloofwaardig beschouwd worden.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Macedonië, Servië, Tsjechië, Duitsland en Frankrijk. Dit gezegd zijnde, diende u in Slowakije wel reeds een aanvraag om internationale bescherming in. Hier wachtte u een beslissing met betrekking tot uw aanvraag echter niet af. Het feit dat u in Slowakije een beslissing niet hebt afgewacht, alsook hebt nagelaten om in een van de andere voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Al deze elementen samen leiden dan ook tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

Naast uw hierboven reeds besproken documenten, kunnen bovendien de overige neergelegde documenten, zijnde de foto's van de taskara's van uzelf, uw vader, uw moeder en uw broer (zie groene map documenten 2-3 en 6), bovenstaande appreciatie niet ombuigen daar zij in het licht van uw ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas geen relevante bijdrage vormen. Over het geheel van documenten (zie groene map) moet bovendien volledigheidshalve nogmaals worden herhaald dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd (zie map landeninformatie document 1), blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Daarnaast moet er gewezen worden op de slechts ondersteunende functie van deze documenten, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. De opmerkingen die uw advocaat na het gehoor toevoegde waren algemeen van aard en voegen in feite weinig toe aan uw relaas.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v)

het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele

grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 12 maart 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

1. EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*”, 4 november 2022;
2. EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;
3. EASO, “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;
4. EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023;
5. EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024;
6. EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, augustus 2022;
7. EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*”, augustus 2020;
8. EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022;
9. UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023;
10. COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
11. EUAA « *COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments* », 2 februari 2024;
12. EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, november 2024.

Op 19 maart 2025 maakt verzoeker aan de Raad een aanvullende nota over met volgende stukken:

- een uittreksel uit het strafregister van verzoeker in België, 3 maart 2025;
- een aanbevelingsbrief van de werkgever;
- attesten NT2 van 2 december 2024, 13 maart 2023 en 14 juni 2024;
- aanbevelingsbrief collega van 20 november 2023;
- aanbevelingsbrief collega van 17 november 2023.

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Onderzoek van het beroep

5.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten te oordelen dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld verdrag heeft.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker na aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Macedonië, Servië, Tsjechië, Duitsland en Frankrijk. Voor zijn aankomst in België had verzoeker de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming te laten onderzoeken in Slowakije. Verzoeker heeft evenwel het resultaat van zijn verzoek om internationale bescherming in deze lidstaat van de Europese Unie niet afgewacht. Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden en het resultaat van het onderzoek van dit verzoek vervolgens afwacht. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan en dit vormt een aanwijzing dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker houdt in wezen voor dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, te zullen lijden omdat hij door de taliban wordt aanzien als spion van de voormalige Afghaanse autoriteiten, nadat de taliban hem samen met zijn schoonbroer zagen, die voor de NDS werkte. Daarnaast wenst verzoeker te benadrukken dat hij ernstig ziek is en langdurige medische behandeling nodig heeft.

Verzoeker merkt vooreerst op dat er zich een administratieve vergissing heeft voorgedaan en verzoeker weldegelijk het jaar 2011 heeft verklaard en niet het jaar 2000 als het jaar dat de Amerikaanse militaire basis, niet ver van zijn dorp, werd opgedoekt.

Aangenomen dat er zich een “administratieve vergissing” heeft voorgedaan acht de Raad het evenwel opmerkelijk dat verzoeker deze administratieve vergissing niet heeft vermeld in zijn schrijven van 6 september 2022 waarbij hij een lijst van “opmerkingen” in verband met administratieve vergissingen overmaakte aan de CGVS aangaande het gehoorverslag.

Vervolgens acht verzoeker het niet correct dat hem wordt verweten niet veel te weten over het werk van zijn schoonbroer bij de NDS. De CGVS gaat eraan voorbij dat zijn schoonbroer ondertussen Afghanistan heeft verlaten omdat zijn leven in gevaar is en dat hij niet zo vaak contact heeft met zijn schoonbroer.

Verzoeker betwist evenwel niet zijn verklaring dat hij vroeger vaak naar het huis van zijn schoonbroer ging (CGVS, p. 15), hij met zijn schoonbroer praatte over diens werk (CGVS, p. 15) en thans nog steeds contact heeft met zijn schoonbroer die overigens, volgens verzoekers verklaring zijn reis organiseerde uit Afghanistan naar België (CGVS, p. 15 en 18). De Raad acht het motief in de bestreden beslissing: *“Zo wist u ten eerste, naast de bewering dat hij officier was en dat hij op een Amerikaanse basis werkte in Khus Kunar en opereerde in Shegal, amper iets te specificeren over zijn werk. U wist meer specifiek niet hoe lang hij voor de NDS werkte en bleef daarnaast enorm op de oppervlakte over zijn functieomschrijving als officier. De*

algemene bewering dat hij vanuit een dergelijke positie bevelen moest geven aan soldaten, wijst dan ook allerm minst op kennis van zaken. Wanneer u wel aangaf van tijd tot tijd uw schoonbroer te vragen over zijn werk en u nota bene verklaarde vandaag de dag nog steeds in contact met hem te zijn, is het delen van dermate gebrekkige informatie omtrent het sleutelement waarop u uw vluchtrelaas baseert uiterst verbazingwekkend (CGVS p. 14-15).”, niet kennelijk onredelijk aangezien verzoeker vroeger vaak bij zijn schoonbroer vertoefde, over diens werk zou gesproken hebben en thans nog steeds contact heeft met zijn schoonbroer. Het feit dat verzoeker niet meer “zo vaak contact” heeft met zijn schoonbroer verklaart niet verzoekers gebrekkige kennis over het werk van zijn schoonbroer.

Verder wijst verzoeker erop dat een “persoon (...) zijn geheugen (kan), en dus ook zijn verhaal, (kan) veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten.” Verzoeker verwijst naar “H.E. Cameron, *Refugee Status Determinations and the Limits of Memory*”. Hieruit blijkt dat sommige herinneringen sterker worden, andere zwakker. Dit is eigen aan hoe het geheugen werkt. Verzoeker verwijst ook naar andere artikelen en psychologisch onderzoek waaruit blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal.

De Raad merkt in deze op dat het echter niet voldoende is om louter naar algemene informatie uit een psychologisch onderzoek of artikelen te verwijzen, zonder deze *in concreto* te betrekken op de eigen persoon. Met zijn summiere verwijzing naar een psychologisch onderzoek, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval niet kon worden verwezen naar de vastgestelde tegenstrijdige en incoherente verklaringen met betrekking tot voorgelegde documenten van zijn schoonbroer en de omstandigheden aangaande de dreigementen van de taliban, die geenszins betrekking hebben op kleine details, maar wel op kernelementen van zijn relaas. Verweerder heeft terecht geoordeeld dat omwille van “*dermate tegenstrijdige en vage verklaringen met betrekking tot de omstandigheden die plaatsvonden rond de dreigementen van de taliban en gebrekkig stavingsmateriaal*”, verzoeker de door hem “*voorgestelde dreigementen van de taliban volledig (heeft) ondergraaft*”.

Verzoeker bekritiseert vervolgens volgend motief: “*Ten derde merkt het CGVS op dat, zelfs indien u effectief een schoonbroer zou hebben gehad die officier was bij de NDS – quod non –, om onderstaande redenen u de specifieke situatie die ertoe heeft geleid dat de taliban u begon te viseren als spion, alsook de dreigementen die daarop volgden, niet aannemelijk wist te maken.*

U verklaarde ten eerste dat u op de terugweg van een huwelijksfeest een checkpost van uw schoonbroer tegenkwam. Deze checkpost werd opgericht aangezien er een grote aanval van de taliban op het districtshuis werd verwacht (CGVS p. 17). In het kader hiervan is het uiterst bevreemdend en simpelweg onlogisch dat u toen u de checkpost passeerde, meteen werd aangesproken door uw schoonbroer. Meer nog, u werd door hem geroepen vanaf de andere kant van de weg, hierbij alle subtiliteit als professionaliteit overboord gooiend. Zo kan er redelijkerwijze verwacht worden dat er vanuit een leidinggevende functie als officier de focus wordt gelegd op het toezicht houden op het goede verloop van de controles ter vermijding van een grote aanval, in de plaats van dat er de tijd wordt genomen om u uitgebreid te begroeten. Dit onder meer in de vorm van een knuffel waarbij hij nota bene zijn masker verwijderde eens aangekomen aan zijn ranger voertuig (CGVS p. 17). Dergelijke handeling kan op zichzelf reeds als roekeloos beschouwd worden, maar is daarenboven ook compleet tegenstrijdig met de verklaringen die u aflegde over de eerdere contacten die u met uw schoonbroer had in Afghanistan. Zo verklaarde u omwille van veiligheidsredenen eerst enkel telefonisch contact met uw schoonbroer te hebben en, tegenstrijdig hieraan, tegelijkertijd hem wel te bezoeken, maar nooit op een publieke plaats (CGVS p. 15). Dat jullie vervolgens elkaar op een publieke plaats, waar er in het kader van een grote aanval verwacht werd dat er taliban en/of taliban sympathisanten zouden passeren, over zouden gaan tot een dergelijke begroeting, raakt kant noch wal. Hierop voortbouwend tart het eveneens alle verbeelding dat u in de plaats van uw weg verder te zetten naar huis, u werd uitgenodigd bij uw schoonbroer thuis, aangezien u op deze wijze zowel de woonplaats van uw schoonbroer als uw identiteit en band met hem kon verraden. U verklaarde dat dit omwille van veiligheidsredenen was, maar gooide tegelijkertijd alle voornoemde voorzorgsmaatregelen plotsklaps overboord in een situatie waarin een dergelijke handelswijze alles behalve verdedigbaar is (CGVS p. 21). Bovendien is het in het kader hiervan des te meer bevreemdend dat u voor uw eigen veiligheid de nacht zou doorbrengen in het huis van uw schoonbroer dat naar uw eigen verklaringen nabij het districtshuis gelegen is waarop de taliban mogelijks een aanval ging uitvoeren (CGVS p. 6 en 12). Voornoemde vaststellingen zijn dermate tegenstrijdig en onlogisch dat het CGVS onmogelijk geloof kan hechten aan de situatie die u vooropstelt als de aanleiding voor de aantijgingen en dreigementen van de taliban aan uw adres.” Verzoeker betoogt dat de CGVS vanuit het principe van objectiviteit zich moet baseren op objectieve elementen en niet op zijn eigen theorie over hoe verzoeker of zijn schoonbroer zich moeten gedragen.

Er dient te worden benadrukt dat de door de CGVS vastgestelde onaannemelijkheden en incoherenties van verzoekers verklaringen betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas en dermate flagrant zijn dat zij terecht afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn gehele relaas. De Raad kan ook slechts vaststellen

dat verzoeker geen enkele concrete poging doet om deze incoherente verklaringen te verklaren, te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Verder wijst verzoeker erop dat hij als een risicogroep dient te worden beschouwd, nu zijn broer zich bij het leger aansloot.

In de bestreden beslissing wordt aangaande verzoekers broer het volgende gemotiveerd:

“Tot slot wees u er tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS plots op dat uw eigen broer ook had gediend in het Afghaanse nationale leger. In het kader hiervan dient in eerste instantie erop gewezen te worden dat u uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan op geen enkel moment hebt gekoppeld aan het werk van uw broer voor de voormalige Afghaanse autoriteiten (CGVS p. 7). Verder meer dient überhaupt opgemerkt te worden dat u zelfs wist aan te geven dat uw broer zonder het medeweten van uw familie, ná uw vertrek uit Afghanistan (CGVS p. 22), bij het leger ging en vroegtijdig deze functie en Afghanistan ontvluchtte tijdens zijn verlof (CGVS p. 16). Ook deze vlucht koppelt u niet aan een vrees voor de taliban. Uit voornoemde vaststellingen wist u aldus allerminst aan te geven noch aan te tonen dat de taliban u als broer van voormalig soldaat zou percipiëren. Bovendien kon u evenmin uw broer zijn tijd in het leger staven. Zo legde u enkel de taskara van uw broer voor, hieruit blijkt zijn tewerkstelling voor het leger niet. Op basis van voornoemde vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u uw broer zijn werk op blote beperkte beweringen berust en dat dit gegeven daarenboven een element betreft dat totaal losstaat van uw vluchtrelaas, waardoor dit geen invloed kan uitoefenen op de beoordeling van uw vluchtrelaas.”

De Raad merkt op, zelfs aangenomen dat verzoekers broer, zonder het medeweten van zijn familie, na zijn vertrek uit Afghanistan, bij het leger ging en vroegtijdig deze functie en Afghanistan ontvluchtte tijdens zijn verlof, niet leidt tot de vaststelling dat verzoeker behoort tot een risicogroep. Gelet op het percentage van de Afghaanse bevolking dat voor de voormalige overheid of buitenlandse strijdkrachten werkte (cf. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, blz. 74) is het volstrekt onaannemelijk dat de taliban zonder meer acties zouden ondernemen tegen al deze personen en verzoeker toont niet aan dat er redenen zijn die toelaten te besluiten dat hij heden toch nog specifiek zou worden geviséerd. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt ook niet dat er in Afghanistan sprake is van een situatie waarin een belangrijk deel van, laat staan alle, medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging (cf. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, blz. 78-81). Het officiële beleid in Afghanistan is dat een amnestieregeling ten voordele van voormalig overheidspersoneel dient te worden gerespecteerd (EUAA Afghanistan - Country Focus, november 2024, blz. 84). Het gegeven dat er lokaal, onder meer omdat er persoonlijke vijandschappen bestaan – hetgeen *in casu* niet wordt aangetoond –, miskenningen zijn van dit beleid leidt niet tot het besluit dat verzoeker zelf een risico op vervolging loopt.

In de mate verzoeker betoogt dat zijn voorgelegde documenten niet zijn onderzocht en in beschouwing zijn genomen, kan hij niet worden gevolgd. De Raad volgt verzoekers redenering dat de stukken in de beoordeling van de geloofwaardigheid moeten opgenomen worden. Er blijkt evenwel dat verweerder ook bepaalde stukken inhoudelijk heeft besproken, en verzoeker hier geen verweer tegen voert in het verzoekschrift. Zo wordt in de bestreden beslissing aangaande de documenten met betrekking tot het werk van zijn schoonbroer en identificatie het volgende gemotiveerd: *“In het kader van uw schoonbroer zijn werk en identificatie legde u ten tweede foto's van twee certificaten, een badge, foto's van uw schoonbroer in uniform en een taskara voor. Dat deze documenten authentiek zijn en effectief aan uw schoonbroer toebehoren kan echter niet aangenomen worden, en wel hierom. De verklaringen die u aflegde over de wijze waarop u deze documenten bekwam en waar de originele exemplaren zich bevinden, doen met name reeds een eerste keer talloze vragen rijzen. Zo verklaarde u in eerste instantie dat uw zus ál de originele documenten onder de grond verstopte en dat deze in de tussentijd zijn vergaan. Een goede vriend van uw schoonbroer zou toevalligerwijze wel in het bezit zijn geweest van foto's van deze documenten (CGVS p. 4). Later wist u echter plots te verklaren dat uw zus nog steeds in het bezit is van de originele documenten en dat ze deze met name had begraven, vervolgens opnieuw had opgegraven zodat ze meer specifiek onder meer een foto van een van de certificaten kon nemen, en ze vervolgens opnieuw begroef. Op deze wijze probeerde u de benarde kwaliteit van één van de certificaten op weinig overtuigende wijze te verklaren (CGVS p. 14).*

Verder meer verklaarde u plots ook dat niet alle originele documenten zich bij uw zus (onder de grond) bevonden. Zo gaf u aan niet te weten waar de originele wapenlicentie en taskara van uw schoonbroer zijn. Uw uiterst gebrekkige verklaringen met betrekking tot de afkomst van uw stavingsstukken, alsook het bestaan van deze stukken in authentieke vorm, ondermijnen de bewijswaarde van de door u voorgelegde stukken reeds onomkeerbaar. Daarnaast dient er ook op gewezen te worden dat het CGVS geen enkele bewijswaarde kan toekennen aan de voorgelegde documenten, gezien het enkel om kopieën van documenten gaat en deze bijgevolg altijd onderhevig kunnen zijn geweest aan mogelijk knip-en-plakwerk. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'landeninformatie' document 1). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen aldus ernstig de authenticiteit van de door u

neergelegde stukken, waardoor u het door u vooropgestelde profiel allerm minst kon hard maken. Verder meer wist u eveneens niet te bewijzen dat de persoon waarvan u voornoemde documentatie voorlegde effectief uw schoonbroer betreft. Ondanks het feit dat u na uw persoonlijk onderhoud in het kader hiervan een foto van de taskara van uw zus, hun huwelijks-certificaat en foto's van uw schoonbroer en zus samen aan het CGVS bezorgde, kan hier evenmin enige bewijswaarde aan gegeven worden. In het kader hiervan dient er opnieuw verwezen te worden naar het gebrek aan bewijswaarde dat kan worden toegekend aan kopieën van documenten en de hoge corruptiegraad in Afghanistan (zie supra). Voornoemde vaststelling wordt des te meer bekrachtigd door de opvallend gebrekkige pixelwaarde van de door u voorgelegde foto's van uw schoonbroer en zus. Ook de foto van de taskara van uw zus, toont een verkreukelde taskara met een opschrift en pasfoto die wonderbaarlijke van kreukels gevrijwaard zijn gebleven. Voornoemde documenten ter staving van uw familieband met de persoon die u portretteerde als zijnde lid van de NSD kunnen dan ook allerm minst serieus genomen worden."

Waar verzoeker verder nog verwijst naar eventuele problemen die terugkeerders naar Afghanistan kunnen ervaren, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus" januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat "zina betreft" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, "Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, "Afghanistan targeting of individuals").

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah

Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken.

De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatieve aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen. In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "zina" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. In de EUAA "Country Guidance" wordt

gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA Country guidance: Afghanistan, april 2022).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In zijn aanvullende nota wijst verzoeker op de door hem gevolgde cursussen Nederlandse taal en de aanbevelingsbrieven van zijn werkgever en collega's. Verzoeker benadrukt ter terechtzitting dat hij voorlopig niet kan werken wegens een recente operatie waarvan hij nog herstellende is.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie die in de bestreden beslissing wordt gehanteerd blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden (ook wel verwestering genoemd)

Voor wat betreft deze problematiek, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen: - uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst; - een verzoeker om internationale bescherming dient *in concreto* aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Het blijkt niet dat terugkeerders uit het Westen automatisch worden vervolgd of het risico lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing concreet vast:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

In de aanvullende nota van verweerder, die verwijst naar de recentste beschikbare informatie, wordt bevestigd: *“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie.”*

Ook in het verzoekschrift brengt verzoeker geen individuele elementen aan inzake de problematiek van verwestering. Hij beperkt zich immers tot de simpele vermelding dat samen met hem, het *“merendeel van de terugkeerders uit Afghanistan ook geweld vrezen bij terugkeer naar Afghanistan”*, waarna hij citeert uit het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van maart 2022, titel *“6.1.5. Geweld tegen terugkeerders”*. Bovendien is de informatie vervat in het citaat afkomstig uit bronnen die dateren van juni 2021 en dus van voor de machtsovername door de taliban.

Waar verzoeker verwijst naar zijn werk in België en het volgen van cursussen Nederlands kunnen deze stukken er echter niet op wijzen dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Er kan nergens concreet uit worden afgeleid dat verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

De Raad stipt hierbij aan dat verzoeker – rekening houdend met zijn verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij het CG – Afghanistan heeft verlaten in 2019 (CG, gehoorverslag p. 6) en dat hij op dat moment 22 jaar oud was (CG, gehoorverslag p. 5). Hieruit kan worden afgeleid dat hij reeds in Afghanistan was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Verzoeker kwam op 25 mei 2021 in België toe, hij verblijft hier afgerond vier jaar, wat niet van een zodanig lange duur is dat hij dermate zou zijn verankerd in de Belgische samenleving dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse normen en waarden en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Minstens toont verzoeker dit zoals gezegd niet concreet aan. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst. Hij verklaarde tijdens het gehoor bij het CG dat hij onder meer nog contact heeft met zijn moeder in Afghanistan (CG, gehoorverslag p. 16), de zoon van zijn paternale oom, zijn broer en schoonbroer in Afghanistan (gehoorverslag CG, p. 16). Hij moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen. Waar verzoeker ter terechtzitting stelt dat zijn moeder gezondheidsproblemen heeft, blijft deze verklaring beperkt tot een loutere bewering en toont hij dit niet aan. Ook waar verzoeker ter terechtzitting stelt dat hij op de sociale media kritiek heeft geuit op de sluiting van scholen in Afghanistan waarna hij bedreigingen ontving van de taliban, blijft zijn betoog beperkt tot een loutere bewering.

De Raad concludeert dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom, zoals hij beweert, riskeert te worden aangehouden door de taliban op de luchthaven of een checkpoint en vervolgens te worden gefolterd of vermoord.

Vervolgens benadrukt verzoeker dat hij ernstig ziek is. Bij het verzoekschrift is een medisch attest van 30 december 2022 en een medisch dossier toegevoegd. Bovendien stelt verzoeker ter terechtzitting dat hij recent is geopereerd en dat er een aanvraag om machtiging tot verblijf is ingediend met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraagprocedure is nog lopende bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit de medische stukken blijkt dat verzoeker werd opgenomen omdat hij een abces had in zijn rechter kuit. Er is tevens een grote hernia vastgesteld met verlies van gevoel en kracht in zijn been en verzoeker wordt sinds oktober 2021 opgevolgd voor tuberculostica door een pneumoloog. Verzoeker stelt dat het gezondheidssysteem in Afghanistan op instorten staat en verwijst naar artikels en meent dat hem daarom ook de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

Waar verzoeker in essentie stelt dat hij niet kan terugkeren omwille van zijn nood aan medische opvolging merkt de Raad op dat voor de beoordeling van de medische elementen verzoeker de geëigende procedure dient toe te passen. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit verzoekers verklaringen of attesten kan niet worden afgeleid dat hij in Afghanistan het risico loopt te worden vervolgd omwille van zijn medische problemen of omwille van de behandeling ervan. Voor de beoordeling van de situatie waarin verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan dreigt terecht te komen als gevolg van zijn medische behandeling moet erop worden gewezen dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit.

Het geheel van verzoekers verklaringen, de door hem voorgelegde documenten en individuele omstandigheden in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn. Verzoeker heeft geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 48/3 blijkt niet.

5.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de recentste informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan niet worden afgeleid dat hierover heden anders moet worden geoordeeld. Immers blijkt uit de aangereikte informatie globaal dat sinds de machtsvername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan nog verder is afgenomen aangezien geen enkele oppositiegroep nog een reële bedreiging vormt voor de machtspositie van de taliban die heden het hele Afgaanse grondgebied controleren. Er is wel een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers – maar de veiligheidssituatie blijft positief evolueren. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjitische Hazara's. Doordat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert, werden ook de wegen significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100%. De ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of het gevolg van grensincidenten tussen *de facto*-strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, pp. 58 en 59). De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker kan aan het voorgaande geen afbreuk doen door op algemene wijze kanttekeningen te plaatsen bij de actualiteit van de informatie waarop EUAA zich in zijn analyse van april 2022 baseert. Verweerder heeft een aanvullende nota neergelegd waarbij hij zoals reeds gezegd de recentste beschikbare landeninformatie meeneemt. Op p. 10 van de "EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024" kan worden gelezen: "*This update is primarily based on country of origin information concerning the period from 1 July 2022 to 31 January 2024 unless differently specified*" [Deze update is voornamelijk gebaseerd op informatie over het land van oorsprong voor de periode van 1 juli 2022 tot en met 31 januari 2024, tenzij anders vermeld]. De EUAA "Afghanistan - Country Focus" van november 2024 stelt: "*The report covers the period of 1 October 2023–30 September 2024. The report is an update of the EUAA COI Report: Country Focus – Afghanistan published in December 2023.*" [Het rapport bestrijkt de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024. Het rapport is een update van het EUAA COI-rapport: Country Focus – Afghanistan, gepubliceerd in december 2023]. De disclaimer van het rapport vermeldt dat het werd opgesteld op basis van informatie die werd verzameld tot en met 11 oktober 2024. In het onderdeel 'Methodology' (p. 12) wordt gesteld dat in beperkte mate nog recentere info (tot 5 november 2024) werd gebruikt bij het finaliseren van het rapport. Uit dit alles blijkt zoals gezegd niet dat een andersluidende beoordeling van de veiligheidssituatie zich opdringt.

Er kunnen over de veiligheidssituatie in Afghanistan vele bladzijden worden geschreven en verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat het gebruik van actuele informatie "des te belangrijker" is. Kernvaststelling

is echter dat de meest recente informatie niet wijst op nieuwe tendensen of geografische veranderingen in het conflict en dat dit zeker niet kan worden afgeleid uit het samenraapsel aan (oude) informatie dat verzoeker bijbrengt in zijn verzoekschrift.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van "willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict", wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de Country Guidance Afghanistan van mei 2024. Verzoeker toont dergelijke persoonlijke concrete omstandigheden niet aan. Ze blijken ook niet uit alle stukken die voorliggen. Verzoeker toont nergens concreet aan dat er thans landeninformatie beschikbaar is die maakt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.4 Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder bij de beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet, de voormelde bepalingen heeft geschonden. Verzoekers andersluidende overtuiging kan bezwaarlijk tot een ander oordeel leiden.

5.5 Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftientwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN